

Arrest

nr. 72 353 van 21 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 11 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 23 november 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen nam op 15 december 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen diende verzoeker op 15 januari 2011 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 30 mei 2011 bij arrest nr. 62.424 de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen. Op 7 juni 2011 werd verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies) gegeven.

De ambtenaar-geneesheer stelde in het advies van 9 mei 2011 dat er geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland Armenië. De aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd op 11 mei 2011 ongegrond bevonden. Dit is de thans bestreden beslissing.

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden:

Dat de voorgelegde medische attesten geen aanleiding kunnen geven tot het toekennen van een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

De arts-attaché leidt af uit de voorgelegde medische attesten dat betrokkene voor zijn aandoening medicamenteus wordt behandeld en opgevolgd door een specialist.. De arts-attaché stelt dat het een eerste behandeling betreft dewelke moet worden aangepast. De voorziene duur van de behandeling is nog onbepaald.

Vanuit medisch standpunt besluit de arts-attaché dat deze aandoening bij de betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Armenië.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Armenië.

Wat de financiële toegankelijkheid betreft, merken we op dat de betrokkene beroep kan doen op gratis verzorging en medicatie voorgeschreven door erkende specialisten. Daarnaast legt betrokkene geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat hij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Verder kan de betrokkene beroep doen op hulp van de IOM, deze ondersteunt de Armeense regering op het gebied van migratie. Zo assisteert de IOM terugkerende Armeniërs bij hun reïntegratie. Deze terugkeerders kunnen microkredieten krijgen om een nieuw leven op te bouwen.

Wat de geografische toegankelijkheid betreft merken we op dat Abovyan, het geboortedorp van betrokkene Country sheet Armenia, 129- 137 Armenig- algemeen ambtsbericht-augustus 2010 bevindt zich slechts op 19 km van Jerevan waar tal van gespecialiseerde ziekenhuizen en poliklinieken beschikbaar zijn. Er is tevens een Medical Center in Abovyan zelf. De arts-attaché stelt dat betrokkene kan reizen, Dat de ondersteunende aanwezigheid van familieleden en/of derden kan worden aanbevolen gezien de aard van de problematiek. Wat deze noodzaak aan mantelzorg betreft, kan betrokkene terecht bij Missie Armenië waarbij mensen die niemand hebben om voor hen te zorgen worden opgevolgd en ondersteund. Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Armenië — het land waar hij tenslotte ruim 22 jaar verbleef — geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en! of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/183/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n. :de vervolging en vernederende behandeling in de Militaire Dienst) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.

Gezien de asielprocedure van betrokkene nog lopende is, verzoek ik u het attest van immatriculatie welk aan betrokkene werd afgegeven verder te verlengen tot nadere berichtgeving over de asielprocedure. Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, de Wet Motivering Bestuurshandelingen, zijnde de materiële en formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht. (...). In casu, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van de asielaanvraag zich beperkt tot enkel standaardoverwegingen die dermate haaks op de materiële en formele motiveringsplicht staat. Het is duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken de bestreden beslissing niet naar recht heeft gemotiveerd en dan ook tot een onredelijk besluit is gekomen. De bestreden beslissing blijft in gebreke om in de beslissing zelf de juridische en feitelijke redenering uit te leggen die dienen als grondslag van de bestreden. Verzoeker verloopt de bestreden beslissing en de zeer beperkte argumenten erin aangehaald, waarna verzoeker deze zal weerleggen. Met betrekking tot de beschikbaarheid van de medische zorgen in het land van herkomst (inclusief mentale zorg): De bestreden beslissing beweert dat (...). Verzoeker heeft de eer hierop te antwoorden dat de beschikbaarheid van specifieke medische hulp voor de aandoening waaraan verzoeker lijdt dient in concreto te worden beoordeeld in de context van de algemene gezondheidssituatie in Armenië. Uit stukken 3 en 4 stelt Uw Raad vast dat Armenië voor alle onderzochte criteria zeer ver onder het Europese gemiddelde blijft steken, en in vergelijking met 25 andere landen, zoals o.m. Oost Europese landen, zeer ondermaats scoort. Met betrekking tot de financiering van de gezondheidszorg, gemiddeld inkomsten per inwoner, totale gezondheidsuitgaven per inwoner, niveau van toegankelijkheid tot essentiële geneesmiddelen, geografische spreiding van ziekenhuizen, toegang tot gezondheidszorg edm..., blijkt uit stuk 3 dat er een grote inhaalbeweging vereist blijft in de algehele gezondheidszorg, aangezien de algehele gezondheidszorg nog steeds ondermaats is en ernstige schendingen van het humanitaire echt thans schering en inslag blijft. Zeer veel mensen in Armenië die nood hebben aan medische zorg voor mentale aandoeningen deze noodzakelijke zorg niet krijgen ingevolg: gebrek aan kennis, stigmatisering van de maatschappij, onmogelijkheid om beroep te doen op de geschikt diensten, ouderwets aanpak van mentale ziekten, waarbij sociale en psychologische behandelingen niet eens aan bod komen, en waar enkel gewerkt wordt met medicaties. Verzoeker stelt vast dat de beschikbaarheid van de medische zorgen in het land van herkomst is. in tegenstelling tot de bewering van de bestreden beslissing dus niet reëel, onzeker en zeer beperkt (stuk 3) (RvSt. 29 november 2000, nr. 91,152, RDE 2002 M° 119), Stuk 5 toon teven aan dat personen met mentale gezondheidsproblemen de meest kwetsbare leden van de maatschappij blijven⁶. In het bijzonder wat de therapie van depressie betreft, is het probleem echter dat een dergelijk therapie louterweg niet bestaande is. Immers, voor minder ernstige gevallen is er gewoon geen alternatieve behandeling mogelijk, aangezien dat Armeense gezondheidszorg zich eerder concentreert op zeer ernstig mentaal zieke patiënten. Verzoeker stelt vast dat de medische zorgen in het land van herkomst geen aanvaardbare kwaliteit heeft (RvSt 7 mei 2001, nr. 95.175, RDE 2002 N° 119; RvSt 30 november 1999, nr. 83.760, RDE 2002N°119). De medische zorgen in het land van herkomst zijn bovendien financieel niet toegankelijk voor verzoeker (RvSt. Nr. 75.389, 22 juli 1998, J.L.M.B. 1998 1562). Verzoeker voegt eraan toe op de stelselmatige problemen bij het beheer van faciliteiten voor geestelijke gezondheidszorg, waaronder de ontstentenis van een staatsbeleid inzake geestelijke gezondheid, het gebrek aan effectief wetgeving, het gebrek aan standaarden en gedragsnormen voor personeelsleden van faciliteiten voor geestelijke gezondheidszorg en een gebrek aan financiering van dergelijke faciliteiten (stuk 3). Gezien het voorgaande zal, een terugkeer naar het thuisland leiden tot een verergering van de depressieve toestand waarin verzoeker zich op dit moment bevindt en verergering van zijn aandoeningen met een reëel risico op verergering, zoals hoger geschetst. Meer nog kan men enerzijds in Armenië niet beschikken over een aanvaardbaar kwalitatief niveau van medische verzorging anderzijds bestaat er geen systeem van sociale zekerheid waarop verzoeker kan terugvallen. Er zal alleszins een miniem systeem van sociale zekerheid bestaan, maar dat voor verzoeker financieel ontoegankelijk is zoal eerder vermeld (RvSt. Nr. 75.389, 22.07.1998 en RvSt: Nr. 80.553, 01.06,1999). Dienvolgens is de motivering van de bestreden beslissing niet correct. De bestreden beslissing geeft niet de juist motieven weer waaraan de beslissing ten grondslag ligt. De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval. Volgens vaste rechtspraak is de

beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen (RvSt 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681). Volledigheidshalve voegt verzoeker eraan toe dat het advies van de geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken onvoldoende is. Men had in casu het advies moeten laten inwinnen van een onafhankelijke specialist in concreto een psychiater, wat in casu niet gebeurd is (RvSt. 91.709. 19 december 2000). Als de bestreden beslissing toch zou stellen dat men in Armenië de benodigde behandeling voorhanden is, quod non, dan dient de beslissing hiervan uiteraard het onweerlegbaar bewijs te leveren, wat in de bestreden beslissing niet gebeurd is (RvSt. 7 mei 2001, nr. 95.175, RDE 2002, n° 119). Dienvolgens toont verzoeker dat zijn medische behandeling noodzakelijk is en in zijn land van herkomst onmogelijk kan worden bekomen."

2.2. Verzoeker verwijt verwerende partij zich beperkt te hebben tot standaardoverwegingen. Verzoeker is het verder niet eens met de motivering en is van mening dat de medische zorgen in Armenië niet van aanvaardbare kwaliteit zijn en dat ze financieel niet toegankelijk zijn.

Verzoeker kan niet gevolgd worden in zijn kritiek dat de beslissing voorzien is van standaard-motiveringen. Immers, de bestreden beslissing is overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet gebaseerd op het advies van de ambtenaar geneesheer van 9 mei 2011. De ambtenaar-geneesheer, op zijn beurt, heeft uit de voorgelegde medische attesten afgeleid dat verzoeker reeds voor zijn posttraumatische shock behandeld en opgevolgd wordt door een specialist. Voorts werd de financiële toegankelijkheid nagegaan, waarbij de beslissing in de voetnoten verwijst naar de specifieke bronnen die de informatie staven. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"(...) Wat de financiële toegankelijkheid betreft, merken we op dat de betrokkene beroep kan doen op gratis verzorging en medicatie voorgeschreven door erkende specialisten. Daarnaast legt betrokkene geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat hij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Verder kan de betrokkene beroep doen op hulp van de IOM, deze ondersteunt de Armeense regering op het gebied van migratie. Zo assisteert de IOM terugkerende Armeniërs bij hun reïntegratie. Deze terugkeerders kunnen microkredieten krijgen om een nieuw leven op te bouwen (...)."

Verzoeker geeft geen enkele concrete informatie weer op basis waarvan de motivering weerlegd wordt. Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de beslissing, volstaat in elk geval niet om een schending van artikel 9ter en van de motiveringsplicht aannemelijk te maken.

De ambtenaar-geneesheer heeft in het advies van 9 mei 2011 het door verzoeker bijgebrachte medische stuk bestudeerd, waarbij vastgesteld wordt dat verzoekers aandoening met de reeds gevolgde behandeling intussen minstens stabiel geworden is. Daarenboven geeft het advies de behandlungs- en opvolgingsmogelijkheden in Armenië weer. Het is op basis van dit advies dat de beslissing genomen werd. Daarnaast onderzoekt de beslissing de financiële toegankelijkheid van de zorgen. Verzoeker stelt hieromtrent dat die zorgen niet financieel toegankelijk zijn, doch laat na zijn kritiek te staven met concrete elementen. Evenmin motiveert verzoeker zijn algemene kritiek volgens de welke de kwaliteit van de zorgen in Armenië niet aanvaardbaar zou zijn. Die algemene beweringen blijven hypothetisch en zijn niet van die aard om de onderbouwde motivering van de bestreden beslissing te weerleggen.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond bevonden en er werd ingegaan op alle aangehaalde elementen. Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan. Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC